

In memoriam Peter Mahieu (1960 – 2015) stichter AZO ! Axie Zuidelijke Ontsluiting

Strijd tegen 7-koppige draak zuidelijke ontsluiting verliest haar Sint-Joris.

Wij herinneren Peter Mahieu liefdevol bij start L-fort-seizoenswandeling 29.08.15 om 20u30 aan de hoofdingang ANB-bord hoek Ten Briele/Vaardijkstraat. Meer info op www.poeziebos.be <http://www.natuurpunt.be/nacht-van-de-vleermuis-lappersfortbos>

Vijf augustus 2015. Peter, 55 lentes jong gestorven. Wijlen Peter Mahieu, het nooit meer. Peter was eerste voorzitter van het GGF www.ggf.be het Groene Gordel Front. Later werd hij opgevolgd door Jozef De Coster, Stef Boogaerts en Peter Theunynck. Peter & zijn gezin. Peter & zijn tuin. Peter & de lappersforters die er thuis waren. Peters Vaardijkstraat palend aan het Lappersfortbos, dat we samen deels hebben kunnen bewaren voor de eeuwigheid. Peter droomde velen te verzamelen rond de SOS netwerkgedachte https://www.youtube.com/watch?gl=BE&v=w_mnDsgj0hE en hij deed als David een steentje van de berg rollen. Peter was het tederzachte & het snoeiharde in één mens. Een mens om niet te vergeten. De bosdichters schreven enkele gedichten voor Peter. U leest ze hierna. Daarna leest U de toespraak van Stef Boogaerts – onder de vorm van een brief – op de afscheidsplechtigheid. In herinneringen vonden we nog een bespreking tentoonstelling met Peters schilderijen, een eerste persverslag bezetting & ooggetuigenverslag eerste fietseling : vaardijk = fietsdijk. Te lezen onder poëzie & afscheidsbrief.

Even [https://nl.wikipedia.org/wiki/Joris_\(heilige\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Joris_(heilige))

Na al dat belegeren, verbrijzelen, vechten en slechten
van wallen, tinnen en torens bevlagen met bloed,

na dat gif op de pijlen, die kokende pek in de pannen,
de stormrammen, de hellebaarden, de donderbussen,

na al dat lijf aan lijf, man tegen man, te vuur en te zwaard,
in het harnas, in het heetst van de strijd, totterdood,

even tegen je schaduw aanleunen, de vraatzuchtige tijd
in zijn staart laten bijten, de zon in je kerker

haar licht laten schijnen, de wapenrok afleggen, het oor
buigen naar de wind zijn hilarisch verhaal,

de bogen, de spieren ontspannen, even wapenstilstand,
tot nader order, tot het tegendeel is bewezen.

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society <http://www.ggf.be/poets/poets.htm>

Godverdomme goden, Dat jij ons maakte om te sterven. Wel daarom richten wij omhoog deze door treurnis giftige pijlen, ziehier de boog (Velimir Chlebnikov)

Lappersfortdoodsklok

Bomen zwelgen tergend om verlies,
Zwaaiend laten ze bladeren dalen in koelte,
Rauwend om gesneuvelde gezelschap, hun Beschermeling.

Dauwdruppels verdringen nu het lappersfortlied.
BosPeter Mahieu kan geen Groenhotel meer aanbieden.

Treurend klikt het rond.
De dood doet nogmaals z'n intrede,
Tussen bannelingen en groenverzetsleden.

Zilverlingen verdrongen door het kapitaal,
Jonge en tedere mensen, willen het ook graag anders wensen.

Regionaal luidt de bel des doods genadeloos,
De lappersfortdoodsklok tikt er op los.
Beschermend schild verwelkt,

We treuren hier over een Lappersfortmens.

(Ter ere van tedere en ook harde bosgezelschap BosPeter Mahieu)

Bart De Boskapoen, Sint-Kruis, 06/08/2015

Dood van een groene samaritaan voor Peter Mahieu (1960 – 2015)

Tijd en dood zijn onverbiddelijk.
Wie bidt om een (*) dageraad ?
Om een kind, een volk, een ideaal ?
Om het verlies van een stille samaritaan ?

Elkerlic zette Peter vroeg schaakmat.
Tijd als voetveeg op een vloermat.
Wie bezit een rechtvaardiger schakelaar ?
Peter schakelde minzaam over

Vaarwel Peter, lang toevlucht voor (**) maquisards.
's Nachts slokt het donkere bos alles op.
Wie wacht in vleermuiskelders op de Samaritaan ?
Nachtvlinders van het Lappersfortbos.

Paul Saccasyn, Lappersfort Poets Society

(*) ' Wij bidden om de dageraad ' oorlogsverslag over de strijd in Korea uit de jaren vijftig van de vorige eeuw waarbij Belgen vielen.

(**) Maquisards waren Franse verzetslui die toesloegen vanuit het maquis (kreupelhout)

Afscheidsbrief aan Peter.

Peter,

We zijn hier samen aan de rand van het bos dat in ons beider leven zulke belangrijke rol heeft gespeeld. Zonder dit bos, of beter: zonder de bedreiging van en de actie voor dit Lappersfortbos, hadden wij wellicht nooit op hetzelfde pad gelopen. Jij, die jarenlang aan de rand van het bos woonde, ik die een slordige 150 kilometer verderop woon ...

Het was Luc, de eeuwige secretaris van het Groene Gordel Front www.ggf.be, die in mij bij de Bond Beter Leefmilieu de megafoon zocht en vond om de strijd voor het Lappersfortbos communicatief op een hoger niveau te tillen. Toen Jozef De Coster aangaf dat hij stilaan de voorzittersscepter wou doorgeven, werd ik de derde voorzitter van het Groene Gordel Front. Waarmee ik meteen ook in jouw voetsporen trad, de eerste voorzitter en medegrondlegger van het Groene Gordel Front ...

Terwijl Luc en ik contact bleven zoeken met een stadsbestuur dat nooit thuis gaf, maar wel gehoor kregen bij de regionale, nationale en soms zelfs internationale pers, verdween jij een beetje in de achtergrond, van waaruit je de absolute steun en toeverlaat bleef voor alle bosbezitters en al wie daarmee sympathiseerde. Want zo hebben we je gekend. Een beetje stil en eenvoudig, op de voorgrond staan was niet echt je ding. Maar je eigenzinnige gedrevenheid, je vlijmscherpe analyses, je immer rechtlijnige onverzettelijkheid, je kritische kijk – ook dat ben jij allemaal Peter. Dat hebben wij ook mogen ervaren, want ook vanuit die achtergrond bleef je altijd betrokken: bij het schrijven van persberichten, bij het bepalen van strategieën, het opzetten van acties, altijd konden we op Peter rekenen. Altijd was je beschikbaar om, doorgaans bij een stevige pot Orval of een goed glas wijn te debatteren, altijd mochten we delen in jouw creativiteit en jouw visie. We blijven je daar oneindig dankbaar voor.

Dat was het maatschappelijke monument Peter. Want wij wisten en zagen ook die andere Peter, de liefdevolle, begrijpende, creatieve en aandachtige man. De familieman, die er altijd was voor vrouw en kinderen. De man waarbij iedereen altijd welkom was. Die altijd bezig was, in zijn huis, in zijn atelier ...

En blijkbaar wordt er gezegd dat een mens een boom wordt wanneer hij sterft. Neen Peter, een boom word jij niet, jij wordt vast en zeker een bos. Wanneer wij voortaan in een bos wandelen, ben jij er altijd bij. En je blijft welkom Peter, zéér welkom! We komen elkaar daar vast en zeker nog tegen.

Namens het vroegere Groene Gordel Front betuigen Luc en ik, maar ook Jozef De Coster en Peter Theunynck, tevens oud-voorzitters die er vandaag niet bij kunnen zijn, hun diepste medeleven aan je vrouw Anne, je kinderen Loewie, Melba en Lisa en je hele familie.

Vaarwel Peter!

Stef. 9 augustus 2015

Drie herinneringen

1) Tentoonstelling 2012

De portretschilderkunst van Peter Mahieu in het pand www.donkeykollektief.org aan de Ezelstraat valt op door haar eigengereid karakter. Gevangen in houten kratten als omlijsting laat hij figuren zien, vrienden en bekenden die door de lichtval op hun gelaat en de picturale uitwerking de blik van de toeschouwer aanzuigen.

Behalve de expressie van het gelaat treft ons de eerder schematische, picturale uitwerking der lichamen: forsige factuur en stevige penseelvegen. Symbolisch lijkt de opsluiting der geportretteerden in hun sombere kijkkast met donkere achtergronden.

Peter Mahieu is een milieu-activist waarop bosgezellen en bosdichters altijd konden rekenen. Zijn creatief werk is zeer expressief en wil geenszins bevallen of mooi zijn.

Paul Saccasyn, Lappersfort Poets Society www.poeziebos.be 12 mei 2012

Vaartdijkstraat ? Kappen met de Zuidelijke Ontsluiting 3.0 in Brugge fietsstad ! (lente 2015)

2) ACTIEGROEP BEZET BOSGEBIED LAPPERSFORT : BOOMHUTTEN TEGEN ONTSLUITINGSWEG 18/08/2001 door Marc CARLIER

Twintig leden van de actiegroep „Het Lappersfront“ bezetten sinds 11 augustus het bosgebied Lappersfort langs de Vaartdijkstraat. Ze protesteren daarmee tegen de plannen van de stad Brugge voor een nieuwe zuidelijke ontsluitingsweg door het gebied. De actievoerders gebruiken voor het eerst in België een Britse actiemethode. „We bouwen in de bomen vijf boomhutten waar permanent wordt gewoond. De ervaring heeft geleerd dat die moeilijk te ontruimen zijn“, zegt Pat, woordvoerder van Het Lappersfront.

De actievoerders zijn niet gemakkelijk te vinden. Via een roestig hek leidt een kronkelend bospad naar hun kampeerplaats, een vervallen landhuis midden in het bos waar op de muren slogans zijn geschilderd. Sommige actievoerders overnachten een eind verder in iglotentjes. Er is ook een meditatiehut. Eén primitieve boomhut, tien meter hoog in een boom, is al afgewerkt. De andere zijn nog in opbouw. Wie er woont, klimt met een touw naar boven.

„De hutten worden gebouwd door specialisten die in Groot-Brittannië hun kennis hebben opgedaan“, zegt Pat. „De methode bewees haar deugdelijkheid al in Engeland, Duitsland en Frankrijk waar boomhutbewoners de aanleg van wegen hebben kunnen tegenhouden. Het is onze bedoeling het terrein tijdelijk te bezetten. Bezoek van politie hebben we nog niet gehad. We hebben wel de eigenaar en de rechtbank verwittigd van onze actie.“

Het verwilderde bosgebied langs het kanaal Gent-Brugge is eigendom van Fabricom. Al jaren bestaan er plannen om het gebied deels te ontwikkelen als industrieterrein, deels als ambachtelijke zone en deels als park met cafetaria. Komen daar nu nog de plannen van de stad Brugge bij om via de verbrede Vaartdijkstraat een nieuwe ontsluitingsweg richting ring te realiseren. De weg zou het Lappersfort doorkruisen.

Uit protest daartegen richtte buurtbewoner Peter Mahieu al de Actiegroep Zuidelijke Ontsluiting (AZO) op. Die organiseerde al een fietshappening met meer dan 300 deelnemers en een petitie met 1.500 handtekeningen. Onlangs sloot de nieuwe actiegroep Het Lappersfront zich bij AZO aan.

„We kunnen ons helemaal vinden in hun standpunten", zegt Pat. „Files worden niet opgelost met nieuwe wegen. Daarom eisen we dat de Vaartdijkstraat een groene, autovrije invalsweg naar Brugge wordt. Nood aan industriegrond in Brugge is er niet. Dus mag het waardevolle Lappersfort niet verdwijnen. Op dit kleine gebied zitten heel wat waardevolle dieren en planten, van de ijsvogel tot eeuwenoude eiken.

De nieuwe weg zou er ook voor zorgen dat de hele stationsbuurt, Sint-Michiels en Steenbrugge veel minder leefbaar zou zijn"

Voorbarig?

De actie van Het Lappersfront lijkt een beetje voorbarig. „We weten dat er in de Vlaamse regering en bij de provincie West-Vlaanderen geen wil bestaat om de weg mee te financieren. Daardoor zit burgemeester Moenaert geblokkeerd want de kosten, ongeveer een miljard frank, kan de zwaar belaste stadskas niet alleen dragen", weet ook Pat. „Niettemin willen we met onze actie op zeker spelen en een verantwoord groen beleid afdwingen. Het wordt tijd dat burgemeester Moenaert kleur bekent en duidelijk stelt wat hij met zijn ontsluitingsplannen wil aanvangen."

http://www.standaard.be/cnt/nbra18082001_030

<http://www.indymedia.be/index.html%3Fq=node%252F28778.html> (meer historiek)

3) Voor het Blok gezet?

("voor een moeilijke keuze" : De grote Prisma Nederlands)

Toen het FOB (Fietsoverleg Brugge - ik heb altijd moeite met afkortingen) een fietshappening organiseerde met als objectief het ombouwen van de Vaartdijk tot Fietsdijk, besloot ik als lui maar enthousiast Agalev-sympathiserend lid dan maar mee te peddelen.

Wie schetst mijn verbijstering (ikzelf dus) toen ik tussen de wachtenden op het startschot het afgeborsteld silhouet van mijn Dietse bijna naamgenoot (geen familie, maar die kies je niet, so what) meende te ontwaren? Vermits ik naast mijn gebruikelijk rum-aperitief geen andere hallucinogenen tot mij genomen had, kon er nauwelijks twijfel bestaan. Het laatste greintje hoop op een visuele misprestatie werd me ontnomen door de stereotiepe arrogante grijns - door geen dubbelganger na te bootsen - en de entourage van humorloze mij onbekende sauriërs wier door het vendelzwaaien verkrampte klauwen het fietsstuur omklemden.

The invasion of the bodysnatchers - de Vlaams-nationalistische sequel - zowaar! Daar ik - onze bondscoach indachtig - geen zin had in enkele overbruggingen, besloot ik mijn onbehagen te ventileren.

"We hebben bezoek", zei Luc, met de onheilspellende blik van Boris Karloff in de oorspronkelijke horrorversie, maar dat wist ik dus al. Rita deelde mijn spontane kotsneigingen, maar wees er terecht op dat Agalev hier niet het hoge woord wou voeren ten einde niet van "recuperatie" te worden beschuldigd. Een shell shocked Guido siste dat hierover gepraat moest worden, waarvan akte. Jan - poker face maar ziedend - merkte droogjes op dat je niemand het gebruik van de openbare weg kan ontzeggen. Waterdichte argumentatie indeed.

Een uitermate sympathieke Peter waagde dan toch een speldeprik: "Welkom, de ene al meer dan de andere..." Op mijn vraag waarom hij een "onwelkom" niet over de lippen kreeg, vertelde hij me dat hij een aantal jaren terug door de lieverds van de FVR (Fascistische Vlaamse Republiek - naamsuggestie) aan de Cactus Club in mekaar geslagen werd. En dat hij de anarchistische jongeren - overigens voorbeeldig qua zelfbeheersing - niet wou ophitsen. Vrees voor geweld dus, eveneens volkomen terecht. Met de jaren was hij ook een stukje bezadigder geworden wist hij nog , met een aarzelende blik op mijn grijze pruik. Ik zei dan maar dat ik elk jaar kwader werd (maar niet efficiënter, toegegeven).

Laten we het even positief bekijken. Zou het Blok - neergebliksemd op weg naar Damascus - plots een ecologisch bewustzijn hebben ontwikkeld? Moeten we die bekeerlingen dan uitleggen dat progressief ecologisch protest altijd kadert in een anti-kapitalistisch cosmopolitisch maatschappijproject? Dat zo'n schijnbaar idyllisch fietstochtje een onooglijk onderdeelje is van de grote samenzwering (dat horen ze graag!) tegen de globaliserende macht van de monopolie-economie, of het nu gaat om de hormonen-, de energie-, de voedermeel- of de betonmaffia?

Moeten we hen uitleggen dat dit verzet internationaal vertakt is en dus multicultureel en dat "betogers" met een eigen-buik-eerst-programma, een segregationistische haatboodschap en een etnisch gekleurde protectio-nistische economische visie op een dergelijke betoging niet thuishoren? Welnee, dat beseffen die cynische gladjanusjes best en ze hebben er vierkant lak aan.

De reden van hun opgedrongen aanwezigheid is dezelfde waarom ze zo graag in allerlei commissies en raden infiltreren: een populistisch maneuver om zich sociaal aanvaardbaar te maken, gekoppeld aan de intentie de democratische structuren van binnenuit te vernietigen.

Of wat Cohn-Bendit ooit definieerde als "la longue marche à travers les institutions", maar dan met een tegengesteld objectief, nml. de vestiging van een ultra-rechtse, autoritaire staat.

Veel moed vereist dit niet: ze weten immers dat wij geen knokploegen trainen om hen hardhandig te verwijderen. Ze weten ook dat wij hen niet met gelijke munt zullen betalen door met hun horden op te stappen. We kunnen immers moeilijk "Islamieten parasieten" (even grotesk en absurd als bvb. "Katholieken incivieken") of "Migranten buiten" en meer van dat fraais scanderen. Neen, compromitterender gezelschap kan ik me echt niet indenken.

We worden dus voor het Blok gezet: verder zwijgen en ondergaan (we zijn immers softies in vandalenoptiek) of hun infiltratie-strategie counteren op een geweldloze, maar indringende wijze.

Wat zet je bekende maar ongewenste gasten voor die luid boerend de voeten onder tafel schuiven? Liefst een gerecht dat ze niet lusten of waarvoor ze allergisch zijn. Eerst een defensieve zet. Het cordon sanitaire, hoe poreus ook, werkt blijkbaar toch frustrerend. Waarom dan niet de ongewenste medestappers - of fietsers met een symbolisch gevaarlint van de wegenwerken (Opgelet! Bouwvallige ideeën!) omcirkelen?

Bij agressieve reacties koelbloedig blijven en rustig herbeginnen of een ander nog af te spreken gevaar-signaal in stelling brengen. En... misschien willen ze als neo-middeleeuwers die de burcht Europa verdedigen wel zelf de melaatsenbel hanteren? En natuurlijk afstand laten, want isolement werkt deprimerend, zegt de huispsycholoog.

Offensief - het lijkt wel een hoofdstukje von Clausewitz - ligt het stukken moeilijker voor democraten. Waarschijnlijk lopen ze niet graag achter anti-fascistische en anti-chauvinistische slogans aan. Aan ons dus er enkele te verzinnen die verband houden met het thema van de betoging. We kunnen ons dan met die borden in hun gezelschap ophouden. Dan krijgt de ongewenste gast last van de indoctrinerende gastheer. Waarschijnlijk zullen ze nog minder graag gefotografeerd of gefilmd worden naast bvb. een spandoek met "Fundamentalistisch nationalisme = Balkanisering".

Daarover kan dus gepraat worden, al is het zonde van de tijd en de energie. Er zijn immers zoveel interessanter onderwerpen.

Hoe dan ook: toen de fietstocht van start ging, werd ik geveld door een acute hamstringcontractuur, een blessure die ooit Carl Lewis' loopbaan voortijdig beëindigde. In een flits dacht ik terug aan protestmarsen tegen Franco, Salazar, de Griekse kolonels, de Amerikaanse gruwelen in Viëtnam... en zag me dan naast mijn grijnzende bijna-naamgenoot in het meizonnetje peddelen. En waarom zou ik - al was het maar even - optrekken met creaturen die me misschien ooit (na 2006) zullen censureren, broodroven, molesteren, wegpesten of arresteren? Neen, trop is te veel zoals onze grootste politieke denker ooit zei.

Als vitale schizofreen verheug ik me niettemin over de grote opkomst en het welslagen van de betoging-fietshappening. Ik was eens te meer overbodig en zo hoort het. Om met een misplaatst megalomaan geintje te eindigen: La historia me absolverà. Daniël Van Hecke.

Voor de agenda 2001 : enkele data van de Brugse Jongeren tegen racisme :

* 15 juli : Spanje onder Franco, de strijd tegen de dictatuur * 10 augustus : Over feminisme en vrouwenstrijd * 25-26 augustus : 2-daagse aktietraining * 6 september 2001 : MANIFEESTJE nav. de informele Eurotop buitenlandse handel in Brugge

"...savoir enfin pour être, une seule fois, une seule seconde, mais à jamais."
(Albert Camus - "Le premier homme") **SINTELS**

Weten

Van de eerste doodslag
- je zal je broeder haten -
tot de nieuwste beeldenstorm
- explosieven tegen boedha's -
heb je niets begrepen.

Taal braakt misverstand.
Ondanks het sensuele lied
van huid op huid
blijf je de Vreemdeling,
de dolk in aanslag.

En dat de zon je verblindt
is geen excuus voor
je revolte zonder gezicht:
als kind reeds
weigerde je dienst.

De zachte vliezen van
de liefde konden
je niet paaien:
de Val woedde in je genen. Daniël Van Hecke.

